

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 2416 van 9 oktober 2007
in de zaak X / IIde kamer**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X van Marokkaanse nationaliteit op 24 juli 2007 heeft ingediend, om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 13 juni 2007 van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken, houdende de weigering van de vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemorie.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST :

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekster werd op 9 juli 1980 geboren te Ghercif. Zij is van Marokkaanse nationaliteit en is naar België gekomen met een visum geldig gedurende 3 maanden. Verzoekster heeft een relatie met dhr. H. A. die de Belgische nationaliteit heeft. Samen hebben zij twee kinderen namelijk H. A. A., geboren 4 december 2003 en H. A., geboren 17 oktober 2005, die eveneens de Belgische nationaliteit hebben.

Op 26 mei 2003 werd aan verzoekster, een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend.

Op 25 juni 2003 diende verzoekster een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in bij de Raad van State tegen het bevel van de minister van Binnenlandse Zaken van 15 mei 2003 om het grondgebied te verlaten. Dit beroep werd op 18 mei 2006 verworpen (arrestnr. 158.985).

Op 12 juli 2006 diende verzoekster een aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf in op grond van het ten tijde van het verzoekschrift geldende artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 24 mei 2007 diende verzoekster “als moeder van H. A. A.” een aanvraag in tot vestiging op grond van artikel 40 van de vreemdelingenwet. Op 13 juni 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in de opgaande lijn:

Betrokkene kan onmogelijk ten laste zijn van haar Belgisch minderjarig kind.”

2. Onderzoek van het beroep.

1. Over de ontvankelijkheid:

Verzoekster roept in haar repliekmemoirie in dat de nota met opmerkingen van de verwerende partij werd betekend bij haar raadsman terwijl er keuze van woonplaats werd gedaan op het verblijfsadres van verzoekster zelf. De procedure werd dus niet gerespecteerd.

Artikel 39/58 vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) stelt dat elke kennisgeving geldig wordt gedaan ter gekozen woonplaats, door de griffier. De reden en het doel van dit artikel is dat de verzoekende partij in alle omstandigheden op een door haar aangegeven adres in België bereikbaar is voor de betekening van de processtukken. De nota van de verwerende partij werd inderdaad betekend aan de raadsman van verzoekster en niet aan verzoekster op haar gekozen woonplaats. Niettemin heeft verzoekster tijdig een repliekmemoirie kunnen indienen en heeft zij geen nadeel ondervonden van het gebrek in de kennisgeving. Het doel van de wet werd aldus bereikt. Tot slot wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat een gebrek in de kennisgeving van de nota van de verwerende partij, hoe dan ook niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing kan leiden. De exceptie kan niet worden aangenomen.

2. Over de gegrondheid:

Verzoekster roept in een enig middel de schending in van de motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2, 3 en 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de schending van artikel 40, §§ 2 en 3 van de vreemdelingenwet en de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: E.V.R.M.).

Wat betreft de schending van de motiveringsplicht en de schending van artikel 40 van de vreemdelingenwet, haalt verzoekster in een eerste punt aan dat zij de aanvraag tot vestiging

indiende als *“moeder van haar twee Belgische descendents (kinderen)”* en niet zoals de bestreden beslissing verkeerdelijk motiveerde *“als bloedverwant in de opgaande lijn(...).”* Ten tweede haalt verzoekster aan dat de bestreden beslissing motiveert dat *“Betrokkene kan onmogelijk ten laste zijn van haar Belgisch minderjarig kind.”* terwijl zij twee kinderen heeft en niet één kind.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster een verzoek tot vestiging indiende als *“moeder van H.A. A., geboren te Aalst op 4 december 2003 van Belgische nationaliteit (...).”* (document 55). Dit betekent dat verzoekster ascendant of bloedverwant in opgaande lijn is en niet descendent zoals verzoekster verkeerdelijk voorhoudt. Uit het voormeldde stuk blijkt bovendien dat zij haar aanvraag tot vestiging enkel heeft gedaan in functie van haar minderjarig kind H. A. A. en niet in functie van haar twee minderjarige kinderen. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken is uitgegaan van een correcte feitenvinding. Verzoekster toont niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing gebrekkig is. Verzoekster faalt dan ook in het aantonen van een schending van de motiveringsplicht en van artikel 40 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de schending van artikel 8 E.V.R.M.

Artikel 8 E.V.R.M. omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 E.V.R.M. blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 E.V.R.M. staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (R.v.St., nr. 99.581, 9 oktober 2001). Artikel 40 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 E.V.R.M. vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v.St, nr. 140.105, 2 februari 2005).

Bovendien blijkt dat verzoekster een beslissing tot weigering van de vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen. De bestreden beslissing heeft dus niet tot gevolg dat zij van haar Belgische kinderen en diens vader wordt gescheiden.

Een schending van artikel 8 E.V.R.M. wordt hoe dan ook niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN :

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 9 oktober tweeduizend en zeven door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN.

J. CAMU.